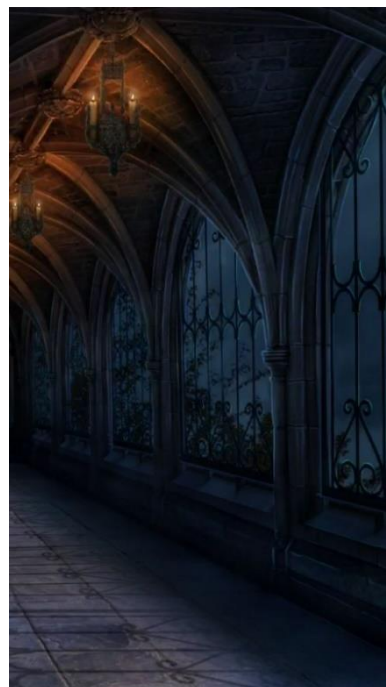

I. Hangulatkeltő - Hidegen tálalva

A napnyugta már a tükör előtt öltözködve találta. A pontosság aznap este különösen fontos volt.

A simára csiszolt ezüst lap homályosan adta vissza csontos éles vonásait, de nem kellett tisztább látvány, így is látta az elmúlt három esztendő nyomait.

Arcán látszott legjobban mennyivel szikárabbá tették a megpróbáltatások, a hónapok, mikor sokszor az életéért kellett küzdenie. Ez a világi, látszat életében, *Rien Ygresson* az erioni kisnemes mindennapjaiban kevésbé volt észrevehető, de az alvilági életét betöltötte a túlélés utáni hajsza fülledecsége. A *Leviu*ként ismert bűnöző akkor igencsak bajban volt. Bár nemesi státusza megmaradt, de a három esztendővel ezelőtt a *Tengercsend ünnep* körül forgó események alvilági adósságokba lökték és a *Család* soraiban is számkivetett lett. Emberei nagyrészt halottak voltak, a *Vicsorgó Hastin* berendezése pedig az ott vívott összecsapástól állt romokban. Átkozott kalandozók! Aki mögül pedig kihátrálnak, arra hamar az áldozat szerepét osztják az arra éhesek...

Szerencsére heg csak egy hüvelyknyi került az állára, amit most szórakozottan simított végig, és udvari társaságban részeg párbajjal magyarázott. Pedig aznap éjjel saját vérükben fetrengtek azok hárman, akik védtelennek gondolták. A torkán lévő forradáshoz már durvább emlékek fűzték, ott akkor *Darton* kacaját is hallani vélte, de minden maradék erejével és gondolatával a szabaduláson volt, így még időben sikerült elérnie, hogy a garottot szorító kezek ernyedjenek el előbb. A sors vagy az istenek kegye, hogy az elmúlt évek elfogadott divatjává vált a Délen használt fodrozott nyakkötő ami kitűnően elfedte.

Ingje fölé mellényt vett, majd inkognót. Kardját oldalára kötötte, de tudta, kevés rá az esély, hogy használnia kelljen.

Az utcára lépve felhős ég, gyenge eső és indulásra kész hintó fogadta. Elköszönnie nem volt kitől, családja előre látóan *Erigowban* töltötte az elmúlt éveket. Fia szép lassan férfivá érik, egy nyugodtabb időszakban talán ide is elhossa, próbára tenni mire jutottak a drága pénzen bérelt tanítók. A hintó zökkenve indult a *Tűztorony* felé, örökségének ékkövéhez, hogy eleget tegyen egy vacsora meghívásnak *Erion* pár éve még felkapottabb vendéglőjében. Ami már nem az övé.

Az ülésben hátradőlve, szemét lehunyva vette végig az ide vezető eseményeket. Az első év volt a legkeményebb, ott a túlélés volt a tét, de nem adta fel. Sok mindent elvettek tőle, de a csökönyössége, a ravaszsága és a *Hastin* megmaradt. Az első év végére már termelt is, a nagyobb adósságokat pedig vért verejtékezve, a legmocskosabb melókat is elvállalva váltotta ki. Nem mintha megrázta volna, de ebben az időszakban, bár sokszor csak közvetetten, de több vér tapadt a kezéhez, mint előtte addigi életében. Közben szorgos hangyaként gyűjtötte az információt, figyelte a viszonyokat és a "széljárást". A második esztendőben már sikerült újra feltenni a térképre a csehót egy olyan új csapattal, aki már meg tudta védeni magát.

Már nem neki kellett kilincselnie, elkezdtek újra keresni, Ő pedig nem volt rest felhalmozott szívességeit és zsaroló potenciálját eredményekre váltani. Az idei évet már újra a Kobrák köreiből kezdte, ami szerencsére levette a haragvó égiek kezét a fejről, legalábbis a nyomás ennyire érezhetően enyhült a korábbiakhoz képest. Végre újra nyugodtan tervezhette a következő lépéseit, húzhatta ki a neveket és a tennivalókat hosszúra nyúlt listájáról... Az előtte álló tárgyalás sem volt kivétel, de számára fontosabbak közé tartozott.

A kocsi ringásában és emlékei között töltött fertályóra elég volt ahhoz, hogy odaérjenek. Az ablakon kilesve egykori főhadiszállására nézhetett fel, a vén kyr építésű tűztoronyra, mely még a környező házak fölé magasodott. A családja tornya, az *Ygresson tér* közepén, az egyik legkülönlegesebb étterem a *Városok Városában*, legalábbis pár éve még az volt. Most a bejáratot sötétképű dzsad haramiák vigyázták, az oldalában a lift, a kahrei csoda pedig félig ponyvával letakarva rozsdált. A tér túloldaláról a *Vicsorgó Hastin* vérmes cégére villogtatta a fogát. Jöhetett volna onnan is, de ha tehette éjszaka járt oda, hivatalosan nem volt köze hozzá.

Gyors mozdulattal szállt ki, csatlakozott hozzá a bakról a két testőre. Kipróbált, veterán gyilkosok. Az ajtónállók nem tartóztatták, várták már érkezését, bár mosolyuk nem volt barátságos. Törtelen lendülettel vágtak a lépcsőknek, szelték át a vendégek nélküli szinteket. A régi kyr hangulat oda volt már, színes függönyök fedték el az egykor szép freskókat, olajfestményeket. A legfelső szintre felérve is erősen érződött a dzsad hatás.

Párnák váltották fel a helyét a díszesen faragott faszékeknek és asztaloknak, pipafüst homályosította el a kilátást az üveglablakokon keresztül, pászmaikon át a *Godorai-öbölben* alábukó nap narancsvörös folt volt csupán.

Marcona fegyveresek fogták közre, odakísérték a találka helyéhez, az étterem sarkában egy kis térd magasságú asztalhoz, mely körül párnák borította szőnyegezést alakítottak ki. A sarkot megnyerő mosolyú ibarai kereskedő, a ránézésre ötvenedik esztendejéhez közeledő *Hag Nassid* foglalta el, kényelmesen elterülve a vánkosokon. Üdvözlésképpen csupán biccentett, ahogy hideg tekintettel végig mérte. *Ygresson* viszonzta a mozdulatot és helyet foglalt, két testőre állva maradt körülötte. Rajtuk kívül üres volt a hely.

– Mennyi is? Két vagy három esztendeje már? Úgy szalad az idő. Legutóbb, amikor így ültünk egymással szemben, akkor remegett a kezed a dühtől, miközben aláírtad a papírt, amivel a következő száz esztendőre jogos bérleményemmé tetted-e helyet. – kedvtelven túrt bele olajozott szakállába.

– Van ez így *Hassid*, mikor hiénákká válnak az üzlettársak.

– Ugyan, tolvajok közt mit vártál? – az arcán elhúzódó mosoly inkább volt fenyegető, mint baráti. – Mi hozott most ide Téged? Gondolom vissza akarod a szerezni a helyet. – mielőtt *Rien* belekezdett volna leintette. – Tudod mit? Gondold át a mondandódat, előtte együnk.

Kopasz szolga jelent meg díszes ruhában, tálat hozott az asztalra. Rajta macska nagyságú sült pókból kettő hevert, édes szószban gyümölcsökkel körberakva.

– Látom, végigmérted, mi van előttünk. Egy igazi különlegesség, egy ilyen jeles alkalmakra. Óriás pókfűk a *Sheral* lábától, elkészítése és megszerzése is gyötrelmes, igazi kihívás. Mérgét nem megfelelően eltávolítva akár halálos is lehet és meg kell

pucolni az összes szőrszálától, mert az is könnyen fulladást okozhat, de a szakácsod egy igazi kincs. Bocsánat, a szakácsom.

– Ő az igazi érték ebben a helyben, nem is más.

– Kicsit távolabb állt tőle a dzsad konyha, de némi ráhatással hamar beletanult, és igazi gyöngyszemeket varázsol a tányérra. Láss neki, legyen ez egy bátorságpróba mielőtt előhozakodsz azzal, hogy mit is szeretnél.

Csendben fogyasztották az ínycségeket, a kívül ropogós, belülről puhára főtt ízeltlábút. Ez a vendéglátójának kicsit tovább tartott, a mellette helyet foglaló szolga minden elemet előkóstolt. A pár perces falatozás után bort töltöttek, majd *Hassid* vizipipát gyújtatott, amit az előkóstolója tömött meg neki.

– Ne ügyetlenkedj már te mihaszna! Mintha nem tömtél volna még eleget pipát! – szólt durván a kopaszhoz. Az dolga végeztével arrébb húzódott.

– No, térjünk a lényegre. Úgy hallom, hogy kezded összeszedni magad. Mit is szeretnél ezért a helyért ajánlani nekem?

– Szeretném visszavásárolni a jogot, amit kicsikartál tőlem, hogy újra rendbe tehessem őseim fészket. Kétezer arany, váltókban.

– Ez nem lesz elég. – rázta a fejét a dzsad. – Három év alatt az ötszörösét hozta. A következő három évben is azt fogja.

– Persze ez csak rajtad áll, de nem úgy látom, mintha olyan jól menne a hely, mint az én időmben. – érzékeny pontra tapinthatott, mert a visszavágás nem maradt el.

– Ostoba fajankó, nem, hogy szavaid sértenek, de még az összeg is, amit ajánlasz! – dühtől torzult arcán viszont hamar kaján vigyor terült szét. – Ugye nem gondolod, hogy ezek után csak simán elengedlek *Leviuur* és megúszod veszteség nélkül. Tudod, van ötletem pár egyéb szerződésre. – elégedetten fújta ki a pipafüstöt. – Azt hittem, bölcsebb vagy ennél, mint hogy csak két testőrrel állítsd be az oroszán barlangjába.

– Való igaz, hogy a szegény tornyomnak hasonló lett a külleme és a szaga. Lerángatták egy bűdös ibarai koszfészek szintjére, de Tőled nem is vártam mást.

– Lassan eléred, hogy ez a...számodra kedves hely legyen a...- *Hag Nassid* a fenyegetését már nem tudta végigmondani.

– Elnézést, csak nem beléd akadt a szó? Pedig arra voltál olyan nagyra, hogy ugyanolyan jól forog, mint az eszed. Úgy néz ki, mind a kettőt túlbecsülted.

A dzsad intett a testőreinek, de mire azok mozdultak volna, pendülések egész sora hallatszott, majd vesszővel átjárt testtel dőltek jobbra és balra. Egy *kahrei* számszeríjtől nem is vár mást az ember. Amelyik még ezután is mozgott azzal *Ygresson* kísérei végeztek.

– Tudod, elhiszem, hogy jól ismered az embereidet. – fordult a *Leviuur* a fuldokló dzsadhhoz. – Tudod kik a szeretteik, tudod a gyengéiket, lehet akár még az összesnek is. Nekem elég volt egyet igazán megismernem.

Odafordult a meghunyászkodó, az eddigi események alatt nyugton maradt előkóstolóhoz, majd odadobott neki egy fiolát.

– Azt hitted, mert eunoch, és mert rabszolga még nem megvehető? Nincsenek vágyai? Nem vágyik elismerésre? – közelebb hajolt a már görcsöktől remegő áfium kereskedőhöz.

-A...tanács...

-Szerinted kiktől kaptam meg az engedélyt? – megengedett magának egy mosolyt a döbbenetet látva. – Túlságosan magabiztos lettél. Nem figyelted, hogy változik a széljárás. De tudod, nem csak itt szúrtad el. Amit ezzel a hellyel tettél, az több mint szégyen, de közben nem is akartad megismerni. Így a titkos járatokról se tudtál, bár ez csupán merő hanyagság a részedről. Az igazi hibát a szakácsnál vétetted. – a haldokló szemeiben a felismerés fénye csillant. – Á, az ételt jól készítette el, azon az én kérésemre se hibázott volna, de igen, az egyik komponens a gyümölcsszószban volt, a másikat a dohányfüsttel szívtad mélyre. – pár pillanatra elgondolkodott. – Tudod, máskor ezt se engedte volna, de igencsak kihoztad a sodrából. Nem az volt a fő probléma, hogy megsaroltad, nem is az, hogy elvetted a nőjét. A legnagyobb vétked az volt, hogy megmondtad, mit főzzön. Ez egy művész, ez vitte előre a helyet, emelte ki a több száz hasonló közül, amit ő itt a zsenijével varázsolt.

Az elhaló hörgések utáni csendben megjelent mögöttük a szakács is egyfajta elégedettséggel az arcán. Közben *Leviuur* bort töltött magának.

– Rád szánok még pár percet, hogy megfigyeljem, hogy száll ki belőled a lélek, bár arra is van megoldásom. – ujjai közt rúnázott drágakő villant. – Öröm volt Veled üzletelni!

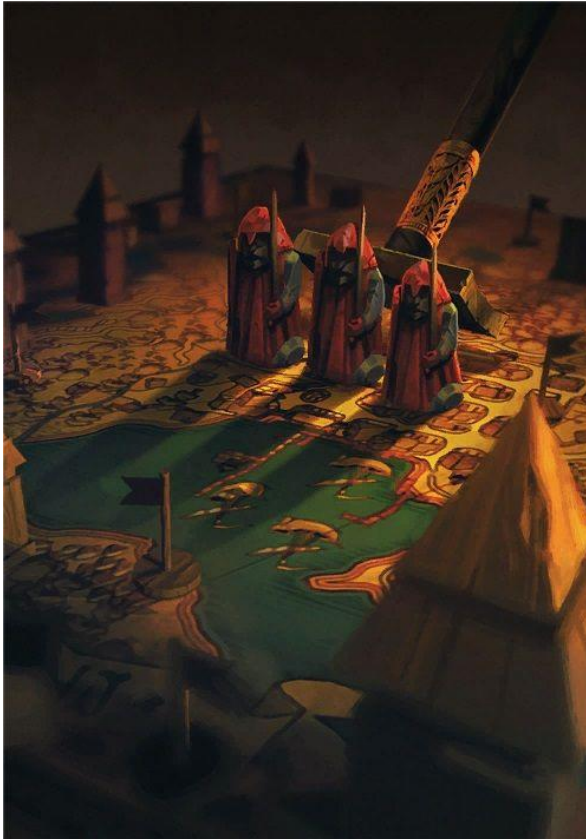
Hag Nassid az utolsó szavakat a fulladás vörös ködében már alig érzékelte, lassan hideg tompaságba süllyedt. Csupán egy gondolat töltötte be elméjét: Sajnálom *Daia*...

Mérföldekkel arrébb *Nassid* fényűző palotájában az aszisz szépség a falnak tántorodott ahogy az érzet és az utolsó nyers üzenet elérte. Önkéntelenül is a falra csapott kettőt:

– Te átkozott dzsad kurafi! – morogta maga elé. – Mondtam ne menj...

Egy perc néma csend után könnyeit törölgetve tápázkodott fel. Tudta nincs sok ideje összepakolni és cselekedni. Elvégre hosszú gondtalan öregkort ígért neki egykori párja, ideje tenni érte, hogy így is legyen...

II. Hangulatkeltő - Vezéri sors

A hideg évszak végnapjaiban, a *Kővár* gyomrában az oly sok családi egyeztetést megélt tárgyalóban vita zajlott. A meszelt falakon megelevenedtek a díszek, ahogy a gyertyák fénye a falitartókban meg-meg remegett.

- ...ez lenne a terv. Sokaknak ez csupán egy bál lesz, Nekünk viszont egy nagy lépés a felemelkedés felé. Bár minden könnyebb lenne, ha a megfelelő érdekházasságot ki tudnánk eszközölni *Rantinak*, az biztosabban előre mozdítaná az ügyünket. - villantak a *consultar* almazöld szemei az említettre. Unokaöccse dacosan állta a mélyre látó tekintetet míg a visszavágáson gondolkodott.

- Saját erőmből szeretnék előre lépni, nem egy asszony révén. Ez lenne méltó a családhoz és az előttem járó *conradonokhoz*.

Dialmo elmosolyodott, arca fiatalkorában

barátságos lehetett, de szája szegletében megerősödtek azok a ráncok, amelyek igazán kegyetlenné varázsolták.

A nagyapja vére! Csupán még túl forró. - gondolta magában. *Cassir* megelőzte mire válaszolhatott volna:

- Én már annak is örülnék, ha kicsit visszafogná magát. Nehéz megvédenem, ha nem tudom merre jár. - hogy hangsúlyt adjon szavainak feketére edzett acél balját, mely most öklöt formázott, az asztalra koppintotta ahogy odalépett a faltól, ahol eddig támaszkodott.

- Pontosan mire gondolsz bácsikám? - tenyerelt az asztallapra kihívóan maga is.

- Bocsáss meg, *Don*, de játékot űzöl abból, hogy bujkálj előlem. Éjszakai séták, magán találkozók...

- Tán nem lehetnek titkaim előtted *daradon*?

- A jelen helyzetben nem ildomos. Minden ismeretlen tényező plusz támadási felületet adhat. Sokan vannak, akik esetleg rövidre zárnák a helyi erőviszonyokat azzal, hogy a *Racchini* család jelöltjét egyszerűen csak lehúzzák egy listáról.

- *Cassirnak* igaza van, a megfelelő hozzáállásra is szükség van a részedről ahhoz, hogy nyugodtak lehessünk a biztonságod felől. - kapcsolódott be újra az idősebb testvér. - A védelem megszervezéséhez szemmel kell tartania. - eközben az emlegetett vigyorogva emelte jobb mutatóujját egyetlen épen maradt bal szeméhez.

- Elég egy rossz mozdulat az ilyen vészterhes időkben. Gondolj csak *Dorio* nagyapádra.

Ranti Racchini kezei ökölbe rándultak az asztalon az eset felemlegetésére. Nem telt el nap, hogy ne gondolt volna erre. Álnok dzsád merénylet volt a piacon, ahol mérgezett fűgét kóstoltattak vele. Tucatnyi testőr adta életét azért, hogy kihozzák az ezt követő rajtaütésből. *Athria!* Ő volt a legfájóbb veszteség. Bár a *Don* túlélte, többé nem lett újra önmaga, a rákövetkező télen pedig a Kosfejes maga mellé emelte.

Egy perces néma csendet adtak mindhárman maguknak és az eltávozottaknak. Ezt végül a *conradon* törte meg:

- Végül kire osztottátok a helyszín biztosítását? - váltott témát.

- *Marattira*. Törtető *syán* aki többször bizonyított már. - jött a válasz *Cassirtól*.

- Ismerem az embereinket, jó választás. Remélem a plusz feladattal is megbirkózik.

- Ezt Mi is így gondoltuk. Megvannak a kapcsolatai, hogy egy érdekeinket biztosító talpraesett csapatot szerezzen.

- Most pedig, ha megbocsájtotok, úgy érzem végeztünk.

Biccentett és kisietett a teremből, két nagybátyja még hosszan nézett utána. Bántó csend telepedett közékük, amit csupán a művégtag nyikorgása tört meg, ahogy *Cassir* tekergette a kézfejet, mint mindig, amikor ideges. A *kahrei* mesterek munkáját dicsérte, hogy ennek ellenére sem vásott el a menet.

- Jó döntés volt? - tört ki belőle.

- Micsoda? - kérdezett vissza *Dialmo*, bár tudta jól mire célzott öccse. Ezek ketten már nem egy ősz szálat okoztak sűrű, vállig érő hajába.

- Visszalépned a kölyök javára. - bökte ki.

- Hidd el sokat gondolkodtam rajta mielőtt megtettem. Ő volt apánk kedvence, egykori önmagát látta benne. - nagyot sóhajtott. - Sok idő kellett, hogy ezt én is észrevegyem.

- Nem értelek. Engem lassan sírba visz! - járkált a *daradon* ketrecbe zárt vadállatként az asztal körül. - Már harminc esztendő, de még sok mindenben nem nőtt be a feje lágya.

- Sokáig nem ismert mást, csak az állandó viaskodást. Ám Te sem tagadhatod, hogy egyes dolgokban nincs párja a családban. Ravasz, ismeri az ellenségeinket és említésre méltó embereinket. Tudja hol és meddig mehetünk el, mi a legjobb út céljaink felé. – sorolta büszkén. – Sokszor *consultarként* a dolgom csupán az, hogy mindezt közérthetővé tegyem, vagy a megfelelő információkkal kiegészítsem. Esetleg ritka esetekben a józan észet bizonygassam, mint most, de ha valamiben eltökélte magát, akkor nehéz ettől eltéríteni, bár nem lehetetlen.

- Irigyellek amiért ennyire hiszel benne. Vajon akkor is így lesz mikor majd fiad születik? – hangjában valódi szomorúság csendült ám az utolsó mondatban enyhe gonoszság is bujkált.

- Ranagol egy igen sötét tréfája, hogy számomra csak az eredmény nélküli élvezet jut. Nem hiszem, hogy ez változna. – mosolya nem volt őszinte. Majd mélyen öccse megmaradt szemébe nézett. – Abban nincs kétségem, hogy *Ranti* a megfelelő vezér, de mi ketten vagyunk a felelősek azért, hogy az is maradjon.

III. Hangulatkeltő - A végzet, nő képében

A hosszú távúnak gondolt bérleményében a nyomozó az asztalon nyugvó papíros felett tőprengett, majd az irónért nyúlt ahogy az eddig bent tartott pipafüstöt kieresztette, hadd csatlakozzon a többihez, ami már kezdte megülni a szoba levegőjét. *Krad* legfőbb tanítása, hogy csupán az írott tudás maradandó, de nem véletlenül nem használt tintát, mivel még maga sem látta át az ügy szereplői és kérdései hogyan kapcsolódtak egymáshoz. Erre pedig a legjobb módszer volt a viszonyok átláthatóbb formába öntése, de ez nem mindig ment elsőre.

A *Városok Városának* pezsgésében soha semmi nem az, aminek látszik és ami tegnap állandónak tűnt az másnapra már lehet csak kósza történetekben létezett. Legyen tárgy, személy vagy eszme. Jelenlegi szállása is az átlagon felül teljesített időben, de tudta ez mind csak addig fog tartani, míg valaki rá nem rúgja az ajtót, aminek azért az égiek jóindulatán múlóan is, de volt némi esélye. Ezért a puritán berendezés, a személyes holmik érezhető hiánya. Ami fontos az egy felkapható hátizsákban és egy ládában összekészítve pihent. Szükség is volt az elővigyázatosságra, mert ismételten egy kétes ügyletbe sikerült keverednie. Egy hasonlóra emlékeztette a fémveretes butélia is, *Cerron* inkvizítor ajándéka, melyből ismét nagyot húzott, remélve a nedű segít meglóditani gondolatai megakadt folyamatát. A *carappoi* borpárlat könnyen csúszott, erejének heve szétáradt tagjaiban ahogy érezte útját lefelé, mely után csupán az édeskés boríz maradt. Nem volt oly erős, mint egy *toroni* pálinka, de nem is ugyanaz volt a célja.

Jobb lett volna egy egész hordót adnia! - gondolta magában. - *Azért a mocsokért, amit helyette végeztem el kijárt volna.*

Tudta jobb többet nem gondolni rá, inkább a jelenlegi ügynek szentelte figyelmét.

Adott egy neve elhallgatását kérő gazdag hölgy, nemes vagy kereskedő feleség, aki incognóban érkezett. Az öltözék és a hozzá tartozó csuklya rejtette arc főleg Neki és a közegének szólhatott, és bár nem beszélte ízesen a közöst, de a keleties illatvilág (talán lótosz?) és a testőrök kevésbé rejtett vonásai *szuke* vagy legalábbis *sinemosi* származásra utaltak. Hiába érezték profinak magukat és ültek pár asztallal arrébb, de a szemek villanásából, valamint az érkezés és távozás összehangoltságából kiszűrni az illetet.

A megbízás egy elrabolt fiatal lány hollétének felfedéséről és megmentéséről szólt.

A rejtélyes hölgy a névtelenségért és azért cserébe, hogy megtalálja a számára kedves személyt, egy bizonyos Homokvihar Kaméliát, igen tekintélyes összeget ajánlott.

A papírosra sűrű jelfolyamban kerültek az ismert és kikövetkeztetett információk a "Rejtélyes Hölgy" megnevezés alá, miközben a pipában parázsló dohány sercegett.

Késő éjszaka volt, az áldott csöndet már nem zavarta az egy szinttel lejjebb lévő csehó alapzaja.

A megbízó vélhetően rokon, vagy esetleg barát. Mivel az áldozat egy fiatal hajadon, amennyiben rokon lenne, akkor az életkori különbségekből adódóan édesanya esetleg nővér. A felsorolás végére nagy kérdőjel került.

Az ilyen rejtélyes megbízókat nem kedvelte. Szerette a szemtől szemben a felállásokat, amikor tudta, hogy mit várhat és mire számíthat a többi frakciótól, aki a kerületben tevékenykedik.

Viszont mikor megemlítette, azért fordult hozzá, mert várhatóan *gorvikiak* fogságában van a lány, az félretette minden óvatosságát és megint átadta magát a gyűlölet lángjainak.

Remélve, hogy ismét keresztbe tehet Nekik és esetleg végezhet *Marattival*. Pedig már épp, hogy véget ért volna *Uwel* terce...

Nagyot sóhajtott. Végigsimította az arcát homlokától egészen karvalyorra elejéig. Miért is kell mindig ilyen idiótának lennie, amikor *gorvikiakról* esik szó. Egy pillanatra újra bevillant az elméjébe égett kép, a sikátor falának támasztott meggyötört test a rátűzött vérfoltos üzenettel, amit neki címeztek. Egy újabb nagyobb korttyal fojtotta le az emléket, ahogy visszafordult a feladathoz.

Tehát a rejtélyes hölgyhöz egy nagy kérdőjel került. Esetleg majd a továbbiakban kiderül, pontosan ki lehet.

Gondolatban és a papíroson is az áldozatra tért rá, egy bizonyos *Homokvihar Kaméliára*, akiről időközben kiderült, sokat látott kalandozó és *Erionba* csak visszajár időről időre.

Igen ügyes kezű tolvaj hírében leledzett a hölgy, valamint *dzsad-szuke* félvér. Amikor erre került szó, már akkor tudta problémás megbízás lesz, azokban mindig van egy végzet hajtotta nőszemély.

Újabb füstfelhőt eregetve lépett túl a baljós ómenen.

Miért pont ő kellhet az elrablóinak? Elkövetett esetleg valamit? Kérdőjel kerül ismét a papírra.

Fontos az, hogy kalandozó? Igaz, ha egy eltűnik, az nem hiányzik senkinek. Amennyiben ugyanezt egy erioni polgárral tennék meg, az támadható felület lenne.

Netán a származása miatt lenne fontos? Mert, ha csupán hasonló félvér kellene a *gorvikiaknak*, akkor tömegével találhatnak az elmúlt évtizedek menekültáradatai után, még ha a legtöbb utcagyerek is. Két világ szülőttei akik végül egyikbe sem tartoznak. Maga is tudta milyen érzés...

Miért lenne fontos a származás? A vér kötelez, Ő már csak tudta, így biztos jelentése van. *Dzsad* és *szuke* félvér, aminek szimbolikus jelentése is lehet, ha áldozatnak kell. Mire kellene áldozat ezeknek a szentségtelen *ranagolitáknak*? A papírra indítékként az "áldozat" került, majd az "esemény" szó kérdőjellel.

Nagyot szívott a pipájából, ismét kieresztette a füstöt, majd eljátszott ajkai között a pipaszárral, ahogy a felmerülő ötleteken merengett.

Születésnap? Úri hóbort? Évforduló? Mostanában jobban föl vannak bolydulva, valami nagyobb dologra készülnek. Esetleg a családok összeülnek egy egyeztetésre?

A gondolat egy pillanatra megdermesztette, érezte nyomon van.

Nem lenne meglepő, hisz az öreg *Balladinak* már nincs sok hátra, és mivel örökös nélkül maradt, így adódik a kérdés, ki lép a helyére...

Erre mondjuk még jó is lenne az áldozat, aki a két legnagyobb ellenlábasként vérért hordozza magában, egyfajta szimbolikus győzelemként vagy fricskaként, ha utána híre megy.

Csupán ennyi lenne? Lehet ez így túl egyszerű. Újabb kérdőjel került *Kamélia* neve mellé is.

Túl sok a kérdőjel, de kevés az idő. Amennyiben ez tényleg az, aminek látszik, akkor a megbízó nem is túlozta el az összeget, már Ő is látta egyedül kevés lesz ide. Ám egy ilyen esemény megzavarása nagy hullámokat vethet, fejek hullhatnak miatta...

A lehetőségektől felvillanyozva hagyta az asztalon a telirótt papírost. Tudta a másnap reggelt pár tartozás és szívesség behajtásával kell kezdje, ha időben szeretne reagálni...

Csik János István